

ת"פ 14666/06/16 - מדינת ישראל נגד דמיטרי ק. - הסעות משלוחים ושירותים כלליים בע"מ 2. אחמד אבו מדיגם

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ת"פ 14666-06-16
24 ינואר 2021

לפני: כב' השופט יוחנן כהן

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שנירמן

-

הנאשם:

1. דמיטרי ק. - הסעות משלוחים ושירותים כלליים בע"מ 2. אחמד אבו
מדיגם
ע"י ב"כ: עו"ד ג'מיל מטאלקה

החלטה

1. לפני בית הדין מונחת בקשת הנאשמים להורות על זיכויים מהעבירות המיוחסות להם הואיל ולטענתם "אין להשיב לאשמה".

2. לפני בית הדין תגובת המאשימה מיום 20.12.20 המתנגדת לבקשה.

3. בתמצית טוענים הנאשמים כי בשלב זה של ההליך - לאחר שמיעת פרשת התביעה - עולה כי לא ניתן להרשיעם בהסתמך ועל בסיס הראיות הקיימות בתיק, וזאת אף מבלי לשמוע את עדות הנאשמים עצמם. ועל כן, לדידם, יש לזכותם מאשמה כבר בשלב זה. אליבא דנאשמים, חקירת מר ליאור קולר ואנשי צוות היחידה לאכיפת דיני עבודה שנלוו אליו, מעלה בבירור כי הם התרשלו בחקירתם וסטו מקו החקירה באשר לזהות המעסיק של הקטינים, נגדו היה אמור להגיש כתב אישום.

יתר עדי התביעה, הורי הילדים, לא זכרו מה היו נסיבות האירועים המהווים את עובדות כתב האישום, שהתרחשו לפני כמעט עשור שנים. כל עדויות הורי הקטינים מצביעים על כך שהילדים יצאו לטייל בחופשתם מבית הספר ולא יצאו למטרות עבודה. כולם כאחד העידו כי לא הכירו את הנאשמים וילדיהם לא קיבלו כסף בגין העבודה המיוחסת להם על פי כתב האישום. גרסת ההורים לא רק שלא סייעה לבסס את טענות המאשימה, אלא סתרה והפריכה אותן והוכיחה כי לא היה מעשה מכוון וכוונה פלילית להעסיק את הקטינים שלא כחוק.

4. בעיקרי הדברים, טוענות המאשימה כי אין בסיס לטענת הנאשמים להורות על זיכויים. עובדה מוגמרת

עמוד 1

היא כי הילדים אכן נתפסו בשני המועדים שנטענו בכתב האישום בשדות והועברו משם באמצעות המשטרה לתחנה באופקים וברי כי הם לא "צנחו" לתחנת המשטרה מהשמיים. הוריהם שזומנו לתחנת המשטרה באופקים, הגיעו לשם וזיהו את ילדיהם.

ייתכן ואכן יכולה להתעורר מחלוקת בהיקף האישום, או ביחס לזהות של אותם הילדים שנתפסו, אך כל זה דורש השלמת הבירור במהלך פרשת ההגנה, הגשת הסיכומים, עיבוד כל הראיות שהוגשו לתיק ומתן הכרעת הדין, אך בוודאי לא בשלב זה של המשפט. נסיבות מקרה זה אינן בגדר החריג בו ניתן לקבוע בשלב זה כי זיכוי הנאשמים היא התוצאה האפשרית היחידה מבחינת חומר הראיות.

הכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים ובהתאם לחוק ולפסיקה, שוכנעתי כי אין להיעתר לבקשת "אין להשיב לאשמה", מהנימוקים שיפורטו להלן.
6. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לנאשם, בתום פרשת התביעה, לטעון כי הוא אינו חייב להשיב לאשמה הואיל והמאשימה לא הוכיחה לכאורה את האשמה בעבירה המיוחסת לו. להלן לשון החוק:
- " נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."**
7. על משמעות הכלל "אין להשיב לאשמה" עמד פרופ' יעקב קדמי בספרו **"סדר הדין בפלילים"** (חלק שני) - הליכים שלאחר כתב אישום - הדין בראי הפסיקה, תשס"ט - 2009, עמוד 1446, כדלקמן:
- "המשמעות המעשית של "היעדר הוכחה לכאורה" בהקשר זה היא: כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה "אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי". במצב כזה, אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן; שהרי אין לו בפני "מה" להתגונן, וראוי לזכותו".** (דגש במקור, י.כ.).
8. מכאן כי יש צורך להוכיח את קיומן של ראיות לכאורה לביסוס הרשעה וככל שאין ראיות כאמור, יש לקבל הטענה שאין להשיב לאשמה מטעם הנאשמים.
9. על פי ההלכה הפסוקה בית המשפט - ובכלל זה בית הדין לעבודה - לא ייעתר לטענת "אין להשיב לאשמה" מקום בו הובאו בפניו ראיות ראשוניות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודות העבירה בכתב האישום. זאת כפי שנקבע בבית המשפט העליון בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון**, לב (1)

170 (21.11.1977), כדלקמן:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם.

לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או

ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן (I WILL E.R (1962 448)).
אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות. אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 48/42, [5], הנ"ל).

10. אין חולק כי הילדים נתפסו בשני המועדים שפורטו בכתב האישום בשדות והועברו משם באמצעות המשטרה לתחנת משטרת אופקים. אין מקום בשלב זה להידרש למהימנות העדים שהעידו בפנינו. אין לדקדק בשלב דיוני זה כ"חוט השערה" ולערוך בדיקה מסועפת (כפי שעשו הנאשמים בבקשתם), כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

11. נוכח הפסיקה האמורה, בחינת הראיות שהוצגו בענייננו עד כה בהליך מלמדת כי הראיות הינן בגדר ראיות בסיסיות כאמור בפסיקה, בהקשר של הטענה כי "אין להשיב לאשמה", ומבלי לקבוע מסמרות בשלב זה לגבי כל התיק.

12. כך למשל, ביחס לאישום השני, קיימים בתיק מוצגים של רשימת עובדים בגירים שהועסקו בחממות, לכאורה על ידי הנאשמת, ללא רישיון.

13. די אף בכך בלבד כדי לקבוע כי קיימת ראיה לכאורה לעבירה הנטענת באישום השני (העסקה ללא

רישיון). יפים לעניין זה הדברים שהובאו בספרו של פרופ' יעקב קדמי בספרו "סדר הדין בפלילים" (חלק שני) - הליכים שאלר כתב אישום - הדין בראי הפסיקה, תשס"ט - 2009, עמ' 1449, כדלקמן:

"הטענה [אין להשיב לאשמה]...מתייחסת עקרונית לכל עבירה שניתן להרשיע בה בשל האירוע נשוא האישום. כאשר אין ראיות מספיקות להרשעה לא רק בעבירה הנקובה בכתב האישום, אלא גם בעבירות פחותות ממנה. על כן, כל עוד יש ראיה לכאורה לעבירה אחרת, הנעוצה בפרשנות נשוא האישום, עקרונית די בטענה להידחות. וזאת בין אגב תיקון כתב האישום...ובין ללא תיקון כתב האישום".."

14. מכאן אנו למדים כי די בכך שיש ראיה לכאורה לעבירה אחרת בשל האירוע נשוא כתב האישום, בכדי לדחות את הטענה "אין להשיב לאשמה". אם כך הוא, קל וחומר כאשר מדובר בראיה לכאורה בנוגע לעבירה הנקובה במפורש בכתב האישום בגין אותו האירוע.

15. הנה כי כן, לאור כל האמור, הרי שיש צורך להמשיך את ההליך ולברר את כתב האישום הנטען ולשמוע את פרשת ההגנה. ומשכך דין טענת הנאשמים כי אין להשיב לאשמה, להידחות.

16. כל צד יישא בהוצאותיו בקשר עם בקשה זו.

17. ההליך ייקבע להמשך הוכחות. המזכירות תקבע מועד דיון בהתאם ליומן בית הדין.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"א, (24 ינואר 2021), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.